

Novembre als antípodes

"Arribar al mig de la gran illa, en ple desert. Veure camells assedegats. Contemplar la sortida de sol veient l'Ulurú, la muntanya sagrada vermellova"

Fer d'una tirada Barcelona-Dubai-Melbourne-Ayers Rock, saltant fusos horaris, perdre la noció del temps, del dia i de la nit dins d'una aeronau. Moltíssimes hores de vol. I comprovar que en tots els aeroports hi ha gent que s'espera. Haver d'anar, això sí, cada vegada, a la porta d'embarcament més llunyana.

Arribar al mig de la gran illa, en ple desert. Veure camells assedegats. Contemplar la sortida de sol veient l'Ulurú, la muntanya sagrada vermellova, ara que ja no permet que els turistes s'hi enfilin. Haver de dur mosquitera per poder esquivar la munió de petites mosques. Coincidir amb un jove guia sirià, amb passaport italià, que distingeix perfectament entre ser català i ser espanyol. Als aborígens, els pobladors autòctons, els és permès fer feines de serveis i artesanía popular.

Sydney, olor de primavera en ple novembre. Ciutat plena de vida que recorda molt Nova York.

Espectacular arquitectura de l'Òpera, tota blanca, a tocar del mar. Meravellós espai de recolliment a la Utzon Room, en homenatge a l'arquitecte danès de l'edifici. Travessar a peu tot el pont de ferro de 1923, sentint la vibració constant del trànsit. Assistir a un assaig dels Castellers de Sydney, una tarda al parc proper a la torre de comunicacions. Encantadores enxanetes de pare català i mare basca que s'entenen en anglès entre les dues.

Manats de gratacels a la ciutat de Melbourne, que entre 1926 i 1928 va tenir un alcalde d'origen català, conegut com a Sir Stephen Joseph Morell. Seguir un bon tram de l'Ocean Road, amb vistes espectaculars sobre el Pacífic. Contemplar els Dotze Apòstols, que ara ja només set, unes immenses columnes rocoses que la mar va erosionant a cops d'onades gegantines. Trobar una mica de caliu en un McDonalds al petit llogaret de Colac, per fer un cafè, en plena ruta. Sentir-se protagonista d'una road-movie al cul del món.

Sortir en vaixell des de Cairns, al nord, per acostar-nos a la barrera de corall. Baixar a terra en una minúscula illa en formació, feta de pols de corall blanquinós. Pujar, en un tren antic, fins a Kuranda. Veure un coala de ben a prop, adormit. Ser reconeguts, per la llengua que parlem, per un afable cambrer valencià que ens ha de recitar la carta de postres en anglès perquè la té memoritzada en aquesta llengua. Al final, ens fa una fotografia al costat d'un arbre de Nadal, ja del tot guarnit, un mes abans de festes.

Deixar enrere la bandera amb la creu del sud. Sortir d'Austràlia sense veure cap cangur, amb l'angoixa de centenars de focs cremant descontrolats, i aterrar a Oakland, la primera ciutat del món que celebra l'arribada de l'any nou. Observar centenars de mascarells australians fent vida dalt d'un penya segat a Muriwai Beach.

Ser un personatge més a Hobbiton, lloc on es va rodar *El senyor dels anells*. Una mena de pessebre vivent sense figures, que atrau milers d'entusiastes del llibre i dels films, en una granja envoltada de paisatges bellíssims. Paisatge feréstec a la vall volcànica de Waimangu amb llacs calents, guèisers i falgueres salvatges gegants. Aquestes fulles són l'emblema de tot el país. Tot això, a l'illa del nord, Te Ika-a-Māui, que vol dir, "el peix de Māui" (un semideu), en maori.

Volar a l'illa sud, Te Wai Pounamu, o "les aigües de la pedra verda", el jade. Emoció especial en ser a Christchurch. Si, des d'allà, foradéssim la Terra en línia recta, sortiríem a Barcelona. Impressiona el monument a les víctimes del darrer terratrèmol, més de dues-centes cadires

blanques al costat de la catedral provisional que sembla un castell de cartes. Arquitectura tradicional i moderna en perfecta harmonia. Un cuiner català al restaurant del magnífic jardí botànic, que sol viatjar a Barcelona cada Onze de Setembre.

Més al sud, llacs de color turquesa, com el Pukaki, ovelles australianes, el llac Wanaka envoltat de muntanyes nevades. Mirar com alguns es llencen del pont estant al Kawaran Bungy Centre, segons diuen, el primer lloc on es va practicar el pònting. Vinyes esteses a la riba solana del riu. País de bons vins, de mentalitat moderna i amb molta consciència ecològica. Orgullosos de ser coneguts com a kiwis, com fruita i l'ocell sense ales.

Una troballa extraordinària descobrir caminant la ciutat de Queenstown, de mesura humana, custodiada per la serralada dels Remarkables i banyada pel llac Wakatipu. Enfilat el Dart River amunt en una llanxa ràpida, sota la pluja. Aturar-se i escoltar el silenci absolut. Passejar en calma pel bosc amarat i frondós anomenat Paradise.

En una cafeteria de carretera, pels volts de Makarora, trobar el sostre ple de banderes de tot el món. Al fons del local, l'estelada i l'espanyola, gairebé a tocar. Al mig, una antiga bandera de Groenlàndia de 1973, per trencar el gel. Malauradament, a causa d'una esllavissada i del mal temps, no podem accedir a cap glacera ni al fiord de Milford Sound, la principal atracció turística de Nova Zelanda.

Moments, ciutats, paisatges, persones, emocions i sentiments a dotze hores de diferència horària. En aquest cas, anar més lluny és impossible. Després d'un viatge, ja no som mai més els mateixos. I aquesta transformació ens alimenta per sempre.